

Tóc đỏ

Qua thời gian, qua những yêu thương mập mờ hơi nước mắt, chúng ta lại trở thành một ai đó của người khác mà không phải của nhau. Hoặc chúng ta sẽ trở về bên nhau nhưng bằng một cách khác...

...

Blouse trắng.

Anh nhìn thấy em vào một ngày nắng chói chang. Những sợi tóc đỏ ôm phủ lấy cái cổ trắng ngần đứng giữa trời nắng như đổ lửa. Cái màu đỏ bóng rất như hòa với cái nóng gần 40 độ đốt cháy cổ họng anh, nó cũng lơ đãng đi qua trái tim anh, phóng hỏa nơi đó luôn rồi.

Anh là bác sĩ điều trị cho người đàn ông ấy, người đàn ông mà em yêu.

Người đàn ông ấy hơn em hai chục tuổi, hơn cả tuổi anh. Ung thư máu cấp tính, một trò đùa ác ý của hệ thống tạo máu trong cơ thể khỏe mạnh của một con người. Không còn kịp cho những liệu pháp chữa trị nữa. Người đàn ông ấy mới nhập viện vào một ngày ánh nắng gắt gỏng trên gương mặt từng con người ở cái chốn thâm đậm mùi sát trùng này.

Anh nhìn thấy em len lén nhìn theo chiếc giường đẩy của người đàn ông đó đi sâu vào phòng cấp cứu. Ánh mắt em nhợt nhạt những nghĩ suy, những giọt mồ hôi lặng lẽ chạy vòng quanh gương mặt nhỏ gầy, những sợi tóc đỏ dính ướt vào cần cổ trắng muốt. Anh còn nhìn thấy bóng em bé nhỏ, đáng thương ngã gục ở góc sảnh bệnh viện khi biết tin người đàn ông em yêu sẽ bị chuyển tới tầng 7 – tầng tử thần – nơi chỉ có bệnh nhân đi vào mà không thấy đi ra, hoặc giả nếu có ra thì cũng là những ngày cuối cùng họ còn đủ tỉnh táo để nhận biết thế giới này.

Giữa cái nắng tháng Năm cháy đến sạm da, cái đầu búi tóc cao đỏ rực cứ chạy dưới sân bệnh viện, bàn tay gầy trắng xanh túm lấy góc áo blouse trắng của anh hỏi anh đủ thứ chuyện, nhưng tất cả lại chỉ xoay quanh người ấy. Anh đã cố nói những điều thật tích cực để làm mát trái tim cháy như quả cầu lửa của em. Đôi mắt em buồn bã nhưng anh thấy đủ mọi loại đau đớn

trong ấy. Em không khóc. Bàn tay em khẽ tuột khỏi vạt áo anh, anh cứ ngỡ em sẽ ngã khụy nhưng em lại mỉm cười, em cúi chào anh rồi quay lưng đi mất. Cô nhóc ngốc nghếch, anh thật muốn ôm lấy em biết chừng nào...

...

Người đàn ông ấy.

Ông ấy là sếp của em nhưng em và ông gặp nhau đúng ngày em bảo vệ đề án tốt nghiệp đại học. Một tai nạn nhỏ đã sắp xếp cho duyên nợ giữa hai người để cứ phải quấn lấy nhau dai dẳng và lặng thầm.

Đến ngày gặp lại người đàn ông ấy ở công ty, em biết mình không thể khiến trái tim mình dừng lại. Người đàn ông thành đạt, chững chạc, ấm áp, khuôn mặt vẫn ngọt ngào những phong tình khiến người con gái bướng bỉnh như em trầm luân vào đó.

Không biết ông ấy còn nhớ không. Nhớ lần đầu em kênh mặt, dám nhìn thẳng vào mắt ông lúc cả phòng bị ông trách phạt, cái kênh mặt nghịch ngợm khiến ông phải mím môi nhin cười. Liệu ông có nhớ không nhỉ? Lúc mà em cố gắng cười thật hiền, cầm tay ông, nói rằng dù là kẻ thừa trong cuộc đời ông cũng được, xin cho phép em được lặng lẽ đi bên cuộc đời ông như thế, chỉ cần không đuổi em đi, em sẽ ru ngoạn cái bướng bỉnh, cái mạnh mẽ của mình để đứng từ sau nhìn bóng dáng ông.

Ông biết con người em mà. Có việc gì em không dám làm? Có điều gì em không dám nói? Quy tắc sống của em là phải phá vỡ các quy tắc, bỏ qua những luật lệ, làm những cái người ta không làm, đôi khi là những điều khiến người ta chướng mắt. Và ông cũng biết con người em mà, dù có thích làm con vật hoang dại nào đi chăng nữa thì ở bên ông, em chỉ là con mèo nhỏ, thích được đan những lọn tóc nửa đen nửa đỏ vào ngón tay chai sần của ông, thích cọ đầu vào cằm ông để thấy em được bên ông rất gần.

Ông từng nói em hãy bỏ quên ông đi nhưng em bướng bỉnh không nghe. Như một cơn nghiện thuốc, em tìm mọi cách rồi, nếu bỏ quên được ông em đã không liều mình đánh đổi trái tim cho ông để nhận lại một tình yêu không thể trọn vẹn.

Ông để em bên ông lặng lẽ như một cái bóng nhưng đủ yêu thương và chiều chuộng. Những ngày không cần về bên gia đình nhỏ của mình, ông sẽ ở bên em, với em, như thế là quá đủ rồi.

Ông nói em hãy tìm lấy một người con trai có thể vì em. Ông không phải người đàn ông có thể vì em, ông còn phải vì vợ và con mình. Vì em, chỉ có tình yêu nửa vời của ông mới được tạm gọi là vì em thôi. Ông có thể cho em nhiều thứ nhưng không thể cho em một cái kết đẹp mà em ao ước. Người con trai khác có thể thay ông cho em những điều ấy. Ông cũng biết em không cần. em chỉ cần được ông biết rằng em luôn bên ông là đủ.

Như để dỗ yên trái tim nhỏ bé, ông hứa, cho đến ngày em tìm được chàng trai thật sự của cuộc đời mình, ông sẽ chăm sóc cho em.

...

Chị ấy.

Chị ấy, vợ của ông, người được mọi người công nhận bước bên cạnh ông. Chị ấy cũng còn trẻ lắm, chỉ mới ngoài ba mươi, cái độ tuổi đủ nồng nàn, đắm thắm. Chị và ông có với nhau một đứa con, gái một con trông tròn con mắt. Chị là người đầu tiên khiến em thấy mình thật xấu xí, nhỏ bé tới thảm hại. Chẳng thà ngày gặp chị, chị đành hanh quăng cho em những lời miệt thị, những cái tát nóng bỏng em còn thấy bản thân mình có sức chống trả. Nhưng không, chị nhẹ nhàng và đẹp như gió mùa thu, đẹp hơn hết thấy mọi cô gái em từng gặp.

Chị biết em yêu ông, biết ông để em được bên cạnh ông như thế nào, biết mọi điều về em. Chị nói cho em biết, sau chị, em là người duy nhất ông đồng ý được ở bên cạnh ông. Chị cũng giống em, chị để dành hết tuổi con gái mộng mơ của mình cho một mình ông, chị âm thầm, lặng lẽ bước bên cuộc đời ông, cho đến một ngày ông nhận ra sự có mặt của chị. Ông cũng chưa từng nói ông yêu chị, ông chỉ nói, có lẽ ông cần chị. Em đã nghe một nữ nhà văn nói: Cần là yêu, có yêu mới cần. Vậy em biết, có lẽ, ông yêu chị.

Chị ở bên ông cũng không phải để đánh đổi lấy từ ông một chữ “yêu”. Chị bên ông với tất cả những gì cuộc đời này ban tặng cho chị: tuổi trẻ tuyệt vời cùng với một trái tim chỉ có mình ông. Chị không cần đổi lại điều gì từ ông,

chị cũng không ghen với những bóng hồng vây quanh ông, vì chị biết, ông cần chị, không cần họ. Cho tới ngày chị biết đến tên em.

Chị đã xin em một điều em không thể ngờ tới, chị xin em hãy ở bên ông cho tới ngày trái tim em mệt mỏi. Nếu chỉ mình chị là chưa đủ với ông thì em hãy giúp chị bù đắp khoảng trống ấy. Chị cũng xin lỗi em vì không thể rời khỏi ông, ông cũng là cuộc đời của chị. Vậy nên, chị và em, hãy cùng ở bên cạnh người đàn ông ấy, cho đến ngày em thấy trái tim nóng bỏng của mình nguội lạnh, em hãy ra đi, chị sẽ là người giúp em khép lại cánh cửa vào trái tim ông, để cho nơi ấy sẽ không ai có thể bước vào sau em.

...

Tóc đỏ.

Em bướng bỉnh. Ai cũng nói cái đầu nửa đen nửa đỏ của em trông thật chướng mắt, chẳng ra làm sao cả. Em kệ. Em thích búi cao mái tóc dài loăn xoăn để lộ lớp tóc nhuộm đỏ nghịch ngợm. Em thích búi tóc lên để ai cũng có thể thấy cái cổ trắng cao gầy với một hình xăm phía sau bả vai, một bông bồ công anh đang thả những cánh hoa về trời.

Em yêu người đàn ông ấy, em có quyền yêu người đàn ông ấy. Nhưng em không có quyền được nói với mọi người điều đó, em càng không có quyền đòi hỏi từ ông bất kì điều gì. Em cũng không có quyền cho ông biết dù đã cố gắng em cũng không thể ngăn cái cơn ghen có mùi vị chua loét lúc nào cũng chực trào ngược trong từng mạch máu của em. Em ghen với chị ấy, ghen với đứa con xinh xắn của hai người, ghen với mái ấm gia đình đẹp như tranh vẽ đó.

Nước mắt em cũng dẫn dắt nhau nơi khóe mi bướng bỉnh khi chị ấy nói hãy cùng chị ở bên ông cho tới ngày em mệt mỏi. Tức là em, cô gái mạnh mẽ ấy, em chỉ có thể làm một người tình hồ, sống lặng thầm bên người đàn ông ấy, lúc ông cần em đến, lúc không cần, em chỉ nên câm nín nhìn gia đình ba người của ông hạnh phúc đầm ấm. Em như kẻ được chị ban cho phước lành được yêu ông.

Những giọt nước dẫn dắt cho một tình yêu khắc khoải cố lặn ra rồi lại bị em nuốt ngược vào trong. Em mạnh mẽ. Con đường này do em chọn, trái tim này

cho em đặt tên, tình yêu này do chính em nắm giữ. Kẻ thừa cũng được, tình hờ cũng được, em sẽ lãng lãng như một cái bóng đằng sau ông, vì em đã chẳng thể quay đầu nữa rồi.

Tuổi trẻ của em là những yêu thương nhợt nhạt tới xanh xao...

“Để dành nước mắt cho ngày nào đó tương lai ta thuộc về nhau

Phải tự mình vỗ về thôi, dù ngày nào đó còn xa, có thể xa lắm...”

...

Gia đình em biết chuyện về em và người đàn ông ấy, bố mẹ mắng chửi, anh chị khinh thường. Đến ngay cả nơi em gọi là “nhà” cũng không chấp nhận suy nghĩ và sự lựa chọn của em. Mẹ tát em một cái đau điếng rồi lại ôm em khóc nói em dại khờ. Cái đầu ngổ ngang những chất chồng này có bao giờ thôi dại khờ đâu mẹ? Chưa bao giờ con muốn hết dại, bởi nếu con khôn ngoan như con nhà người ta thì cuộc sống của con sẽ là một cái nhà tù ngột ngạt, nếu con hết dại thì làm sao con còn được thấy mình vẫn biết yêu đến điên cuồng? Mẹ túm lấy mớ tóc đỏ đen lẫn lộn, kéo qua kéo lại trong cơn gào khóc mắng chửi. Em thì vẫn nín thinh, cơn đau từ đỉnh đầu truyền đến không làm cái dại khờ ngu ngốc trong em tan biến đi hết được. Nó chỉ khiến cho cái sự bướng bỉnh nhân lên ngày càng mạnh mẽ mà thôi. Gia đình em bắt ép em nghỉ việc, thậm chí dọa nạt nếu còn dính dáng tới ông thì sẽ từ mặt đứa con ngỗ ngược này.

Em bỏ nhà đi. Ở cái tuổi coi trời bằng vung, coi mình là nhất của em, em nghĩ em nói đúng là đúng, em nói sai là sai. Người đời nói em sai vì họ không sống cuộc đời của em. Họ có thể biết tên em nhưng không biết câu chuyện của em. Vậy nên, em luôn đúng, từ việc gặp ông, yêu ông và sống vì ông. Em như con thiêu thân chỉ chú tâm tới nơi có điểm sáng, mà ông thì lại là điểm sáng duy nhất em có thể thấy.

Đứa dại khờ ngu ngốc này còn có thể làm được gì cho con tim của mình đây? Em còn có thể làm gì cho cái sự bướng bỉnh ích kỉ của chính em đây???

...

Vì sao em lại xăm lên vai mình bông bồ công anh dại ấy? Vì nó là hoa dại, nên sức sống nó mãnh liệt, hiên ngang và bền bỉ. Vì là hoa dại nên chỉ cần đợi gió nổi, nó sẽ đưa mình theo gió không ngại ngần, nó sẽ kiên quyết đến tận cùng với cái tình yêu mà mình khao khát... Và hơn hết, vì là hoa dại, nên nó sống mỗi một ngày như là ngày cuối cùng trong cuộc đời.

...

Anh.

Anh vẫn thường thấy em lén đến thăm người đàn ông ấy bởi bên ông ấy còn có một người vợ xinh đẹp, dịu dàng với một đứa con dễ thương, ngoan ngoãn. Em chỉ có thể lén lút đứng từ xa mà thôi. Câu chuyện về em có lẽ còn hằn sâu trong anh hơn những biểu đồ nhịp tim hay những tên những viên thuốc anh đọc hàng ngày. Thứ lỗi cho anh khi làm một khán giả trung thành trong câu chuyện cuộc đời em nhưng chỉ cần nhìn thấy em, trái tim anh như lỗi mất một nhịp. Anh nể phục thứ tình yêu hèn mọn của em, dường như với em, việc lại gần ông ấy là một điều xa xỉ. Khi em đứng lặng người nhìn vào khung cảnh gia đình ba người trong căn phòng ấy, em có nhận ra một người cũng lặng lẽ đứng nhìn phía sau em?

Có thể em không biết, anh gặp em trước người đàn ông đó. Anh thầm yêu em trước cả khi em biết mình yêu người ta. Anh đã từng mơ tưởng về một ngày nào đó, anh nói em nghe về sự hiện diện của anh. Từ những ngày lén giúp em những điều nhỏ nhất khi em làm tình nguyện viên cho bệnh viện cho tới những bông hồng lén gài vào chỗ ngồi của em. Cũng cho tới ngày ôm đóa hoa chờ em trong lễ bảo vệ đồ án tốt nghiệp và nhìn mỗi nhân duyên giữa em và người ta được bắt đầu.

Anh chỉ mong muốn được lặng lẽ yêu em giống như em lặng lẽ yêu người ta. Anh muốn hỏi em có mệt mỏi không? Muốn hỏi em đã có thể dừng lại được hay chưa? Muốn hỏi em ...

“Nếu để cho ai đó cần em hơn anh, anh sẽ ra đi...”

Con tim ơi ngủ ngoan, nhủ lòng mình mau trôi bao yêu thương vùi lên mỗi đêm.

Mà em nào biết, rời xa nơi anh là bão tố...”

...

Sức khỏe của người đàn ông đó ngày càng kém. Vợ ông ấy hay khóc mỗi lần ông nặng nhọc chìm vào giấc ngủ. Người phụ nữ đẹp như gió mùa thu ấy già và gầy đi thấy rõ, những nếp nhăn hằn sâu xuống khóe mắt, gò má vì gầy quá mà nhô cao lên, da dẻ sạm lại, gân xanh nổi nhiều trên các khớp ngón tay.

Còn em thì sao? Em như kẻ vô hồn, như một bóng ma ngày ngày lả lướt trong bệnh viện. Em đã quá gầy để có thể miêu tả được hình dáng em lúc này. Chỉ có mái tóc đỏ lửa của em nay đã được bung xỏa, những lọn tóc xoắn lười biếng quăn quanh bờ vai gầy tới thảm hại. Chỉ cần gió thổi qua, mái tóc ấy bay tung lên, để lộ một lớp tóc đỏ quăn quýt phía trong gáy.

Em gặp anh ở một góc nhỏ của bệnh viện, khẽ hỏi mượn của anh một bờ vai. Mái tóc anh yêu đổ xuống vai anh, rơi xuống vòm ngực rộng, sức nặng của cả cơ thể em dồn xuống một bờ vai anh. Hình như em kiệt sức rồi, đến bước đường này, tới lúc trái tim em không thể quay đầu được nữa em mới biết mệt mỏi. Chưa bao giờ em khao khát một vòng ôm của gia đình tới vậy, chưa bao giờ em thấy thèm hơi ấm của mẹ tới như vậy. Trong suốt hai năm yêu ông dài dằng dặc, lần đầu tiên em hối hận. Lần đầu tiên em muốn òa khóc và nói rằng em muốn buông tay. Dù có là loài hoa mạnh mẽ thì cũng chỉ là một bông hoa dại thôi. Nước mắt em thôi dần vệt, nó thanh thản lăn ra khỏi khóe mi mệt mỏi, rơi xuống bàn tay anh.

...

Chị ấy nói muốn em vào gặp ông, như một lần cuối cùng. Em run rẩy từng bước chân tiến lại gần người đàn ông đang nằm trên giường bệnh ấy. Bệnh tật đã cướp đi của ông vẻ ngoài hoàng nhoáng vốn có. Ông bây giờ, già yếu, xanh xao, gầy gò với cái đầu đã bị cạo trọc, đôi mắt mờ đục. Ông như già đi tới hai chục tuổi so với ngày ông mới nhập viện. Em khẽ đặt tay mình lên bàn tay chỉ chút vết đăm của kim truyền dịch, cố gượng tới cứng chặt từng khớp cơ mặt để ngăn không cho giọt nước mắt rơi xuống. Em cắn chặt môi tới mức bật máu. Ông chỉ nhìn em rồi cười, ông chẳng nói được gì, chỉ thều thào rồi lại nặng nhọc cố hít lấy từng ngụm không khí. Em và ông chỉ nhìn nhau như thế, bao yêu thương chất chồng trong đáy mắt. Đến khi em rời đi, em cũng

chỉ nghe thấy từ ông ba chữ cuối cùng: “Tôi xin lỗi!”

...

Người đàn ông ấy ra đi vào một ngày nắng dịu của mùa thu. Vợ ông, người vợ xinh đẹp đã hết nước mắt để khóc cho ông ấy rồi, trên khuôn mặt chị chỉ còn lại nỗi buồn trải dài không thấy điểm kết thúc.

Đám tang ông diễn ra trong âm lặng. Ở phía xa, em mặc chiếc áo đen, tóc búi cao để lộ lớp tóc đỏ bắt mắt.

Yêu ông, trái tim mệt mỏi này ấy, nó vẫn yêu ông chưa hề có một lần dừng lại. Nó yêu đến mức muốn cạn kiệt từng giọt máu. Mất đi ông nhưng trái tim này vẫn còn đó, nó vẫn nhớ nhưng một bóng hình mơ hồ trong tiềm thức.

Ông đi và ông để quên một tình yêu không trọn vẹn.

...

Tóc đỏ.

Chỉ với hai chữ “Xin lỗi” đã phủi sạch mọi quan hệ giữa cô và người ấy. Chỉ với hai chữ “Xin lỗi”, người ấy muốn cô tiếp tục sống tốt hơn cô đã từng sống. Bao điều còn muốn nói cô còn chưa được nói, cánh môi mấp máy những câu từ lộn xộn cô không biết nói từ đâu. Ông trời như thấy người con gái chưa đủ thảm hại, trút xuống đầu cô một trận mưa tầm tã. Khi chỉ còn mình cô đứng trước bia mộ người đàn ông cô yêu, màn mưa trắng xóa như nuốt trọn lấy cả hai. Nếu có thể cô cũng muốn được nuốt trọn trong cơn mưa này vì ít ra cô sẽ được ở cùng một chỗ với người ấy, giống như cô từng nói, chỉ cần người ấy không đuổi cô đi, cô sẽ mãi mãi ở lại đây, bên cạnh cuộc đời người ấy, âm thầm và lặng lẽ.

Cô ngã khuya xuống trước tấm bia lạnh lẽo, cô ôm lấy nó như khi xưa cô từng ôm lấy người ấy, nước mắt cô lẫn vào với nước mưa, cơn lạnh thấm vào đến từng tế bào khiến cô run rẩy. Tiếng khóc ai oán nào nề át cả tiếng mưa rơi buổi chiều hôm ấy. Cô đã quên chưa nói và cho tới bây giờ cô đã không còn kịp nói...

...

Em đã định nói rằng sẽ sống tốt mà không có anh.

Em đã quên không nói rằng sẽ quên đi những ngày tháng bên anh.

Em đã không kịp để nói rằng ... mãi mãi sẽ không còn chờ đợi để đi bên cuộc đời anh nữa.

Em chẳng kịp nói điều gì cả, nhưng có lẽ chẳng còn quan trọng nữa. Chúng ta sẽ gặp lại sớm thôi, đợi em...

“Xin mẹ cha hiểu được rằng, niềm vui của con là đây.

Con cầu xin, mẹ đừng buồn, vì con đã yêu và mãi yêu

Xin đừng ngăn, đừng giận hờn, và xin đừng chia lìa con, con cầu xin...”

...

Đám tang của cô cũng vào một ngày thu trời chợt nắng rồi chợt mưa...

The end.